

SARAH LARK

Hope 2

Volanie koní

arkus

POKRAČOVANIE PRÍBEHU EMILY A KOBYLKY HOPE

Sarah Lark

Hope 2

Volanie koní

VYDAVATEL'STVO

ARKUS

Original title: Hope – Der Ruf der Pferde (vol.2)

Boje Verlag in the Bastei Lübbe AG
© 2020 Bastei Lübbe AG, Germany (vol. 2) –
Original edition Hope chapter 17 – 31

Slovak edition © 2025 ARKUS vydavateľstvo, s.r.o.
Translation © 2025 Vojtech Czobor
Cover design © 2025 Richard Mečíř

Z nemeckého originálu Hope - Der Ruf der Pferde,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Boje Verlag v roku 2020,
preložil Vojtech Czobor.

Obálku navrhol Richard Mečíř.

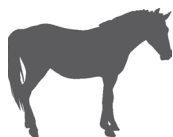
Vydal ARKUS vydavateľstvo, s.r.o., Senica
v roku 2025 ako svoju 555. publikáciu.

Prvé vydanie.

Aktuálny zoznam našich publikácií s možnosťou objednávok
nájdete na internetovej adrese: www.vydarkus.eu

ISBN 978-80-8103-141-0

Stvoril som ťa a niet tebe podobnej

Kapitola 1

„Skutočne chceš ísť so mnou?“

Lucas si balil fotografický výstroj do nepremokavých puzdier a navrch položil svoje najteplejšie svetre a bundu. Vo vrchoch bolo na jeseň citeľne chladno.

„Určite!“ vyhlásila Sára. „Nenechám ťa predsa v tejto nočnej more samého.“ Aj ona si už zbalila svoje veci.

„Už by to nemalo byť také zlé,“ dúfal Lucas. „Robia to už iba raz za dva roky. Ochránárom to už nesťažujú tým, že termíny stanovia nečakane, aby sa nestihli pripraviť. Všetky kone sa niekde umiestnia, takže žiaden nejde na bitúnok. KHH dosiahla v tomto smere veľké úspechy.“

Kaimanawa Heritage Horses, skrátene KHH, bol názov organizácie ochrancov zvierat, ktorá sa starala o divé kone v Kaimanawa Mountains.

„Napriek tomu,“ trvala Sára na svojom. „Sú to *musters*. Ide o odchyt prebytočných koní z divočiny. Kone budú vrtuľníkmi zaháňať a pchať niekam do úzkeho priestoru, nasilu premiešajú čriedy, roztrhnú rodinné spoločenstvá, kone, ktoré doteraz žili v divočine, naložia do transportérov a predajú cudzím ľuďom. Budú dúfať, že sa o ne dobre postarajú, ale isté to nie je.“

„Aj to sa čoskoro zmení,“ spokojne odvetil Lucas. „KHH dostane novú centrálu, tentoraz celkom blízko k divočine. A povolenie na to, aby tam chytené kone mohli sústrediť a čiastočne skrotiť, a až potom sprostredkovať ich prechod k novým majiteľom.“

Doteraz to bolo tak, že ľudia, ktorí si chceli adoptovať koňa z divočiny, museli si ho hneď po tom, ako boli kone zahnané do pripravených ohrád a roztriedené, naložiť a zobrať domov. Často pri tom dochádzalo k smutným scénam. Nie každý, čo chcel koňa z divočiny, si s ním potom dokázal poradiť.

„Napriek tomu je to nočná mora,“ trvala Sára na svojom. „Pre všetky čriedy, a predovšetkým pre kone, ktoré odchytiť. A okrem toho, nová centrála ešte nie je hotová.“

Lucas prikývol. „Žiaľ, nie je. Tentokrát sa ešte musia kone hneď, ako ich odchytiť, poodväzať. Peggy hovorí, že treba presunúť okolo dvestoosemdesiat zvierat. V posledných rokoch sa čriedy veľmi rozmnožili.“

„Dvestoosemdesiat?“ zmätene sa spýtala Sára. „Každá črieda zažije straty.“

Lucas smutne prikývol. „Vôbec netvrdím, že to bude zábavka,“ poznamenal. „Vravím iba, že to nebude až také strašné ako po minulé roky.“

Ešte pred niekoľkými rokmi väčšinu koní, ktoré sa na *musters* pochytili, napchali do nákladných áut a odviezli na najbližší bitúnok.

„A tentokrát ani nemusíme stanovať v noci a v hmle,“ usmial sa Lucas. Keď vtedy chytili Dreama, Lucas a Sára sa museli skryť na pahorku v blízkosti zbernej ohrady, aby mohli *musters* tajne zdokumentovať. „Tento rok som oficiálne akreditovaný ako fotograf pre *Riding*.“

Riding bol časopis o koňoch. Padlo rozhodnutie, že o tohtoročných *musters* prinesie správu. „Už toto rozhodnutie,“ mienil Lucas, „zabráni väčším priestupkom proti ochrane zvierat.“

Sára ho pobozkala. „To stanovanie potme a v hmle bolo na celej tej akcii najkrajšie,“ povedala nežne.

Mala krásne spomienky na noc s Lucasom pri táboráku. Vtedy ešte medzi nimi nič nebolo, no byť s ním bol úžasný pocit.

Lucas sa zasmial. „Ak chceš, môžeme ísť hneď teraz večer a postavíme si stan,“ navrhol.

V skutočnosti mal v úmysle vyraziť v nasledujúci deň čo najskôr. *Musters* sa začínajú v skorých ranných hodinách. Hneď po východe slnka už bývajú vrtuľníky vo vzduchu.

Sára sa zatvárila kyslo. „Netreba,“ povedala. „Pri krbe je to tiež celkom romantické.“

Obaja strávili predĺžený víkend u Benottiovcov a Sára si užila celé popoludnie s Dreamom. Vychutnala si s ním spoločnú samotu, aj ich tajnú jazdu, no potom, premrznutá až na kosť, sa s pôžitkom schúlila do kresla pred veľkým krbom v obývačke.

„Slaboch!“ doberal si ju Lucas. „Civilizácia ťa načisto pokazila. Predpokladám, že prvé ranné lúče slnka ťa ani nezobudia. Budem ti musieť nastaviť budík.“

Sára sa usmiala. „Čo už, chýba mi maorijská krv. Ako budiček si pokojne môžeme nahrat' kohútie kikirikanie. Alebo trúbenie na rohu z lastúry, akoby šlo o nástup bojovníkov.“

Lucas ju objal. V skutočnosti to bol vždy on, čo si rád pospal, keď si na ráno niečo naplánovali. Odkedy však spolu bývali v Aucklande, vec sa vyriešila. Sárin mobil ich vždy spoľahlivo vytrhol zo spánku. Ako budiček si nahrála Dreamovo zaerdžanie. Bolo vylúčené, aby ho prepočuli.

A naozaj. Slnko ešte ráno nevyšlo nad obzor, keď sa Sára a Lucas vydali na cestu. Krajina bola ešte ponorená do mesačného svitu a Sára sa, tak ako vždy, zasnivala pri pohľade na kopce, na ich svetielkujúce zasnežené vrcholky, ktoré mäkkým svetlom zalievali kraj, a na rozsiahle roviny, na ktorých sa už po dve storočia popásali kone. Kone, ktoré

boli ministerstvu životného prostredia trňom v oku, pretože nepatrili medzi pôvodné živočíchy Nového Zélandu.

Skôr než prišli na Severný a Južný ostrov prví osadníci – ľudia z Polynézskych ostrovov, predkovia dnešných Maorirov – žili tam len vtáky a dva druhy netopierov. Všetky ostatné cicavce, počnúc myšou cez psa až po koňa, prišli spolu s presídlencami – spočiatku s Maoriami, a potom s Európanmi. Mnohé z týchto zvierat prispeli k blahobytu krajiny a stali sa pre ňu neodmysliteľnými, napríklad ovce a hovädzí dobytok. Okrem nich však prišli aj dravé zvieratá, ktoré ohrozovali stavy vtákov Nového Zélandu. Ministerstvo životného prostredia teda tvrdo zakročilo proti lasiciam a vačiciam. Sára a Lucas síce neboli proti, ale spôsob, ako napríklad plošné sypanie jedu, odmietali.

Nedá sa presne vysvetliť, prečo sa kone, ktoré ušli a neskôr osídlili Kaimanawa Mountains, stretli s nevôľou obyvateľstva. Mnohí ochranári zastávali názor, že to bolo kvôli tomu, aby sa lúky a pasienky zachovali pre chovateľov oviec. Okrem toho, ani vojsko nemalo záujem o divé kone na svojich cvičiskách.

Lucas krátko po prechode vojenským priestorom opustil spevnenú cestu a viedol džíp Benottiovcov poľnými cestami a nakoniec krížom cez polia. Riadil sa súradnicami, ktoré mu poslali z ministerstva životného prostredia. Sára sa usmievala. Predtým sa viezli na jednej z terénnych motoriek jej otca a túto informáciu si museli potajomky zaobstarat'.

Teraz sa doviezli priamo na zhromaždisko a videli, že tam už bol pohyb. Desiatky nákladných áut a áut s príviesmi na prevoz koní čakali niekoľko stoviek metrov od ohrady, kam mali nahnať kone. Lietadlá a vrtuľníky ešte počuť nebolo. Určite už boli vo vzduchu, no zrejme ešte nenašli žiadne kone, alebo ich ešte nezačali hnať. Bolo to normálne, trvalo aj niekoľko hodín, kým kaimanawy zaženú dohromady.

Lucas zaparkoval vedľa terénnych áut KHH a pozdravil sa s Peggy a Catherine, ženami, ktoré organizovali program pre adoptovanie koní. Za pomerne malú sumu dvestoštyridsať dolárov mohli záujemcovia o kone získať niektorú z kaimanáv, spájali sa s tým však aj povinnosti. Museli podať KHH správu o pokroku pri výcviku koňa a museli mu poskytnúť životné podmienky vhodné pre jeho druh.

V skutočnosti sa všetko prísne kontrolovalo, no napriek tomu sa, prirodzene, mohlo stať, že si kôň a kupujúci „nesadli.“ Vtedy sa kôň ocitol v Green Valley Center, ktorý prevádzkoval KHH, a Peggy a jej spolupracovníčky hľadali nového zájemcu.

Peggy a Catherine po celý čas len nečinne postávali a boli Säre vďačné, keď im naliala kávu z termosky a ponúkla mafiny, ktoré im večer pred odchodom napiekla Whina. Keď spomenuli Benottiovcov, Peggy síce urobila akúsi nesúhlasnú grimasu, ale napriek tomu si koláčik zobrala. KHH boli s Whinou a Ginom tak trochu na vojnovej nohe. Peggy a Catherine neschvaľovali, že Benottiovcí chovali kaimanawy. Sprostredkovanie predaja koní, ktoré pochádzali z divočiny, do dobrých rúk, nebolo vždy ľahké. Zámerom KHH bolo chytené žrebce okamžite kastrovať a Peggy dost' zazlievala Säre a Lucasovi, že to u Dreama neurobili. Medzitým však už ubehla dlhá doba a všetci boli odhodlaní tieto rozpory prekonať. Napokon, sledovali ten istý cieľ: prežitie kaimanáv a ich zotrvanie vo voľnej prírode.

„A vy si ozaj chcete to divadlo zopakovať?“ spýtala sa Peggy. „Netrpíte náhodou masochizmom?“

Lucas mykol plecami. „A nie sme takí všetci?“ spýtal sa. „Toto nie je pre nikoho zábava... Ale tentokrát na tom aspoň zarobím. Robím dokumentáciu pre *Riding*. Mám oficiálnu zmluvu. Už nemusím schovávať kameru.“

„Výborne!“ potešila sa Peggy. „Tak potom ich môžeš upozorniť aj na otvorenie nášho nového centra. Ešte to pár týždňov potrvá, ale pre naše adoptované kaimanawy a ich jazdcov plánujeme jazdecké hry a malý turnaj. Blíši trh i deň otvorených dverí... a podobné drobnosti. Čím viac ohlasov v tlači, tým lepšie.“

Lucas prikývol a začal si rozbaľovať fotografický výstroj. Kým sa čakalo na kone, zabíjal čas tým, že zaznamenával celkovú atmosféru akcie a fotografoval autá s príviesmi a nákladiaky na odvoz koní. Medzitým už vyšlo slnko. Čoskoro bude počuť prvé vrtuľníky.

Sára sa rozprávala s Peggy a Catherine o svojom štúdiu na právnickej fakulte. „Niekedy je to trochu zdĺhavé, ale verím, že sa cez to prehryziem. Neskôr sa chcem špecializovať na ochranu zvierat a životného prostredia. V tejto oblasti budú právnické služby vždy vítané.“

„Ale často nezaplatené!“ zasmiala sa Paggy. „Pre nás pracuje jedna advokátka zdarma.“

„Väčšie organizácie zamestnávajú aj advokátov,“ tvrdila Sára. „Napríklad Greenpeace. Lucas si myslí, že by som sa mala špecializovať na rozvody a ochranu zvierat robiť ako vedľajšiu činnosť. Pritom by som sa nemala venovať ani jednému z aktérov rozvodu, ale právam detí, ktoré stoja medzi nimi. Predovšetkým tie potrebujú angažovaných právnikov.“

Lucas vedel, o čom hovorí. Rozvod jeho rodičov prebiehal hrôzostrašne, zatiaľčo Sárini rodičia sa rozišli v pohode. Dobre si vychádzala s otcom i s matkou.

„V tom má určite pravdu,“ poznamenala Catherine a pozrela na oblohu. „Počujete?“ spýtala sa.

Z diaľky bolo počuť charakteristický zvuk vrtuľníka, letiaceho nad krajom. Hneď nato sa objavili prvé kone. Útekom pred nízko letiacim strojom sa dostali do ohrady, a tým aj do pasce. Veľký čierny žrebec, nasledovaný svojimi

kobylami a žriebätkami, začal v panike obiehať ohradu. Druhý nahnal svoju čriedu do kúta, aby si ju tam strážil. Nakoniec sa ani jednému zo žrebcev nepodarilo udržať svoje kone pokope. Potom, keď sa čoraz viac vyplašených koní dostalo do ohrady, začalo v nej byť postupne tesno. Medzi žrebcami sa rozmáhali nedorozumenia. Do toho sa ponad vrchmi rozliehal hukot lietadiel a vrtuľníkov. Kone pribiehali v čoraz kratších časových úsekoch, jednotlivé skupiny zahnali dokopy ešte skôr, než dobehli do ohrady. Klusajúce kone najrôznejších farieb núkali impozantný a pre laika krásny pohľad. Sára však videla v očiach zvierat paniku. Myslela na to, ako strašne si vtedy želala, aby sa Dream niekde vo vrchoch schoval, aby ho nezahnali do ohrady. Skúsení piloti vrtuľníkov však vypátrali aj tie úplne posledné žrebce.

Sára si spočiatku myslela, že sa jej to iba zdá. V poslednej skupine koní totiž zbadala zviera s povedomou striebornou hrivou. Je to snáď nejaká hra jej fantázie? Vzápätí si uvedomila, že to nie je čokoládovohnedý žrebec, ale červenozlatá kobyľka. Patrila do skupiny, ktorú tvoril žrebec, dve dospelé kobyly a ich žriebätá. Červenozlatá kobyľka bola ešte mladá, možno dcéra ryšavej kobyly, čo bežala so žrebcom. Čierny žrebec však ako otec neprichádzal do úvahy.

„Je to zvláštne,“ poznamenal Lucas, ktorý sa s fotoaparátom objavil vedľa nej. Tú kobyľku si všimol aj on. „Po Dreamovi som tu farbu Silver Dapple alebo podobnú nevidel. A odrazu táto pekná malá Silver Bay... Čo myslíš, koľko má? Dva a pol, tri roky?“

Sára prikývla a pozorovala to krásne zviera, ktoré samo behalo okolo ohrady a zúfalo hľadalo svoju rodinu. Malo vyslovene krásne pohyby. Aj tým jej pripomínalo Dreama.

„Nuž, najmenej jedna z kobýl v divočine musí v sebe niesť ten striebristý gén,“ povedala. „Ona sama je možno ryšavá alebo biela a pred aj po Dreamovi porodila len ryšavé...“

alebo biele žriebätá.“ Gén, ktorý je zodpovedný za zaujímavé sfarbenie Dreama a tejto malej kobyľky, spôsobí, že ich farby vyblednú – ibaže to platí len pri tých žriebätách, ktoré prídu na svet čierne alebo hnedé. Beluše a ryšiaky nosia ten gén ukrytý v sebe. Môžu priviesť na svet Silver Dapple alebo Silver Baye, aj keď dané dispozície na nich nie je vyslovene vidieť.

„Tá malá je určite sestrou alebo nevlastnou sestrou Dreama,“ uvažovala Sára.

„Zdá sa mi, že Dreamovu matku rok po tom, ako porodila Dreama, odchytili,“ poznamenal Lucas. „Ale môžem sa mýliť, nakoniec, sledoval som *musters* vždy iba z diaľky.“

„V každom prípade tu máme jednu milú peknú kobyľku,“ zhrnula Sára. „A ručím za to, že ju nepošlú nazad do divočiny...“

V tom mala pravdu. Červenohnedého koníka už zahnali do jedného z výbehov, v ktorom zvieratá, určené na adopciu, čakali na svojich odberateľov. A už sa aj ukázali. Jeden muž sa obrátil na Peggy a výraznými gestami neustále ukazoval na mladú kobyľku.

Peggy teraz práve mužovi prikývla. „Dobre, dobre, Mr. Maddock. Poznačím si, že ste boli prvý, čo má záujem o Silver Bay. Určite sa vašej dcérke bude páčiť. Hneď môžete vyplniť registračný formulár. Ak si želáte, naša veterinárka aplikuje vášmu koňovi mikročip. Musíte však počkať, kým zaregistrujeme a rozdelíme všetky kone.“

Zdalo sa, že muž je spokojný, prevzal si papiere a smerom k parkovisku s príviesmi ukázal gesto s palcom nahor. Pri jednom nákladiaku s nápisom TAKOTO TRAINING STABLES tam stálo štrnásť či pätnásťročná dievča. S úľubou sa pozeralo na červenožlatého koňa so striebornou hrivou. Sára sa nedokázala ubrániť tomu, aby sa zachmúrila, keď zistila, s kým títo ľudia prišli. Tuma Takoto, dobre vyzerajúci mladý Maori, prevádzkoval spolu so svojím otcom tréningovú stajňu vo Waiouru. Sára tam po svojom príchode na Nový

Zéland často vypomáhala a za odmenu si smela zajazdiť, no s Takotovcami sa rozišla, keď sa tam po *musters* dostal Dream.

Tuma a jeho otec chceli žrebca vycvičiť, ibaže pri tom použili zakázané tréningové metódy. Lucasovi sa nakoniec podarilo pomocou úskoku koňa zachrániť. Takotovci odvtedy nemali pre Lucasa a Sáru pekného slova, no naďalej si zháňali kone z divočiny, trénovali ich a predávali. Teraz sa už práve rozprávali s dievčaťom o mladom koňovi.

Sára sa obrátila k Peggy, aby sa dozvedela viac.

„Takotovci sú ešte stále v hre?“ spýtala sa dosť podráždene. Po udalostiach s Dreamom dúfala, že Tumu a jeho otca zo zoznamu trénerov, s ktorými KHH spolupracuje, vyradia. „A práve majú na muške Silver Bay?“

Peggy mykla plecami. „Ach, Sára, veď predsa vieš, ako to chodí,“ povedala. „Veľmi ťažko sa nám darí kone umiestniť. Najmä tento rok. Je ich skoro tristo... A tak nás poteší každý, čo nám vezme jedného alebo i viac koní, aj keď ich výcvik nezodpovedá vždy našim ideálnym predstavám. Ale všetko je lepšie než bitúnok.“

„Všetko?“ skepticky sa spýtal Lucas. Urobil ešte niekoľko posledných záberov z ohrady. „Nuž, na toto by sme asi mali rozdielne názory. Ale dobre. Pokiaľ viem, doteraz ešte každý kôň Takotovcov prežil. Škoda len, že sa to opäť týka jednej z Dreamových príbuzných. Odkedy vlastne berú aj kobyly?“

Takotovci v skutočnosti brali len žrebce, aby ich pripravili na Stallion Challenges, čo bola každoročná trénerská súťaž. Keď sa tam kone dobre umiestnili, dali sa podstatne lepšie predať.

„Kobyly nie je pre nich, oni ju iba odvezú k novému majiteľovi. Otec tu už bol, aby si ju zahovoril.“ Peggy listovala v papieroch. „Tu, aha... Rodina Maddockovcov... chcú asi trojročnú kobylku pre svoju dcéru Kylie...“

„A?“ spýtala sa Sára. „Čo pre ňu nachystali? Majú aspoň riadnu stajňu? Spoločnosť iných koní? Jazdecké skúsenosti? Vedia, ako cvičiť mladé kone?“ Bolo bežné, že ľudia z KHH sa na tieto veci pýtali ešte skôr, než kone odovzdali do rúk prípadných adoptívnych majiteľov.

Peggy si vzdychla. „Bývajú medzi Waiouru a Ohakune,“ vysvetľovala. „Ešte tu nie sú dlho... Kvôli práci sa tam presťahovali z Aucklandu. Otec vedie v Ohakune pobočku reštaurácie rýchleho občerstvenia. Ich dcéra si vždy želala koňa, majú však iba malú šopu v záhrade. Výcvik majú prevziať Takotovci. Spočiatku umiestnia koňa tam. Z toho dôvodu sme si zatiaľ zariadenie u Maddockovcov sami nepozreli...“

„Neverím vlastným ušiam!“ zdesene skríkol Lucas. „To... to však odporuje všetkým vašim základným princípom! Odkedy odovzdávate kone hocikomu len tak naverímboha?“

Peggy si trela čelo. „To nie je pravda, nerobíme to tak,“ bránila sa. „Tento rok... pri tristo koňoch to jednoducho nezvládame, Lucas. Možno by ste to mohli prevziať vy. Sára, ak sa nemýlim, ty si predsa vo Waiouru bývala. Nemáš tam ešte nejaké kontakty?“

Sára prikývla. Jej otec stále býval v malom mestečku a prevádzkoval tam svoju požičovňu motocyklov. Skôr než pôjdu do Aucklandu, chceli by ho navštíviť. Zájdu aj k Maddockovcom a riadne si ich preveria.

„Môžem im povedať, že prichádzam z poverenia KHH?“ spýtala sa.

Peggy chvíľu uvažovala, no potom súhlasila. Dala jej adresu. „Urob to. A daj mi vedieť. Ani mňa práve neteší, ako to teraz prebieha. Ale je to naposledy. Pri najbližších *musters* prídu všetky kone najprv do našich stajní a my ich neskôr rozdelíme medzi záujemcov.“

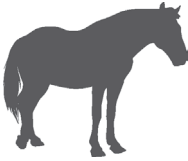
Tento rok ešte všetko prebiehalo presne tak, ako to Sára a Lucas poznali. Zvieratá, ktoré nevybrali, väčšinou staršie žrebce a kobyly, mohli sa vrátiť nazad do divočiny. Ostatné nahnali do nákladných áut a prívesov, ktoré patrili ich budúcim majiteľom, alebo tým, čo si ich prenajali. Červenozlatá kobyla pri nakladaní spadla, no napriek tomu ju nasilu natlačili do nákladiaka. Spolu s ňou cestovali ešte dva približne rovnako staré žrebce.

Sára mohla len dúfať, že vo vnútri boli zvieratá od seba buď oddelené, alebo natoľko traumatizované, že medzi nimi nevypuknú spory. Vedľa tých troch nedospelých žrebcoch by sa mohla kobyla na smrť vydesiť. Zdalo sa, že plavé dievča, jej nová majiteľka, si tiež robila starosti. Sára mala dojem, že plače, a chcela k Maddockovcom podísť. Potom si to však predsa len rozmyslela. Nemala chuť stretnúť sa s Takotovcami a okrem toho bolo dôležité, aby tréneri odišli s koňmi čo najskôr. Počas jazdy mali zvieratá čo robiť, aby sa udržali na nohách, a tak k nedorozumeniam prichádzalo len zriedka.

Miesto sa pomaly vyprázdnilo a Lucas zavelil na odchod. Urobil stovky fotografií a aj počasie bolo vyhovujúce. Ešte sa rýchlo dohodol na spolupráci s reportérkou, ktorá mala písať o priebehu *musters*.

„Mne to opäť na dva roky stačilo,“ zašomral, keď si balil veci.

Sára vzdychla. „Mne to vlastne stačí navždy.“

Kapitola 2

Skôr, než sa s Lucasom vydali na cestu do Aucklandu, odviezla sa Sára, ako sľúbila, do Waiouru. Pri káve s otcom a jeho partnerkou sa v krátkosti dozvedela všetko o ich posledných motocyklových výletoch. S nadšením jej rozprávali o nových trasách pre budúcich mototuristov, ktoré spoločne vyhľadávali. Nadchli sa pre zabudnuté cesty cez dažďový prales a chodníčky, nachádzajúce sa vysoko v Južných Alpách. Medzičasom rozšírili trasy turistických výletov aj na Južný ostrov. Darilo sa im a okrem toho ich to aj bavilo. Sára bola rada, že sa otec na Novom Zélande napokon tak dobre uchytil. Začiatok nebol ľahký a počiatkové neúspechy boli určite aj dôvodom pre rozvod rodičov.

Po návšteve otca sa Sára vybrala na cestu k Maddockovcom. S tou „inšpekciou“ chcela byť čo najskôr hotová. Malá kobyľka ju potešila. Medzi Dreamovým potomstvom bolo viac koní farby Silver Bay, ale prekvapilo ju, že mal rodinu ešte aj v divočine. Bolo by zaujímavé dozvedieť sa, koľko by sa ešte vo vrchoch pohoria Kaimanawa objavilo súrodencov.

Dom Maddockovcov ľahko našla s pomocou navigácie. Keď pred ním zaparkovala Lucasovo staré auto, zazrela plavé dievča, ako cez bránku tlačí do záhrady nebovomodrý moped. V predzáhradke boli nasadené nikau palmy, kríčky raty a rôzne kvety. Bola to okrasná záhradka. Kôň by mal byť umiestnený vzadu vo výbehu.

Sára vystúpila a oslovila dievča: „Ahoj! Nie si ty náhodou Kylie? Kylie Maddocková?“

Dievča sa usmialo a prikývlo. Pri *musters* ho Sára videla len z diaľky v hrubej páperovej vetrovke. Až teraz si uvedomila, aká je Kylie mimoriadne pekná. Mala plné pery, ktoré dokázala pôvabne našpúliť, veľké modré oči a dlhé blond vlasy. Na sebe mala fialový flaušový pulóver a k nemu módne roztrhané džínsy.

„Áno, to som ja,“ odpovedala.

Sára jej podala ruku. „Som Sára a idem z KHH.“ Kylie sa na ňu nechápavo pozrela. „Kaimanawa Heritage Horses,“ pomohla jej Sára. „Organizácia na ochranu zvierat. Nedávno ste si adoptovali koňa.“

Kylie znovu prikývla. „Teraz mi ho chcete zase zobrať?“ spýtala sa vystrašene. „To nejde. Je môj! Už sme ho aj zaregistrovali. A nasadili mu aj takú vec, taký... ako sa to... Mikročip.“

Sára pokrútila hlavou. „Nie, jasné, že nie. Nik ti nechce zobrať koňa, a čo sa týka registrácie a začipovania, to bolo veľmi zodpovedné. Funguje to tak, že robievame príležitostné kontroly. Navštevujeme nových majiteľov koní, aby sme videli, či sa kone majú dobre. Popri tom môžeme pomôcť radami, ak je nejaký problém. To by si vlastne mala vedieť, je to na letáku o adopcii koní a ten, kto zmluvu podpíše, s ňou aj automaticky súhlasí.“

Kylie pokrčila plecami. „Tú podpísal môj otec,“ vysvetlila. „Ja nemám rada papierovanie. Ale Sugar sa má dobre.“

Sára sa usmiala. „Sugar?“ spýtala sa.

Kylie sa rozžiarila. „Áno, tak som ju pomenovala. Lebo je taká sladká! Vážne. Je najsladšia...“

„Ochutnala si ju?“ doberala si ju Sára. Kylie zvrážtila čelo. „To bol vtip,“ uistila ju Sára. „Áno, je veľmi rozkošná. Mohla by som ju vidieť?“

Kylie sa zamračila. „Nie. Vlastne, ona tu ešte nie je. Je u Takotovcov, tí ju majú zacvičiť. Môj otec si myslí, že bez

pomoci by som to asi nezvládla.“ Kylie sama bola očividne presvedčená o opak. „A pritom vôbec nie je divoká,“ rozprávala ďalej. „Dá si navliecť ohlávku, nechá sa mi viesť a podá aj kopýtko. Je strašne milá a sladká!“

Ak to bola pravda, tak to bol obdivuhodný pokrok u koňa, ktorého práve vytrhli z divočiny. Sára však neverila, že na tom má Kylie nejaký podiel. Takotovci mali svoje prostriedky a spôsoby, ako zariadiť, aby kôň rýchlo začal poslúchať. Nejako zvlášť láskavo pritom určite nepostupovali a prizerať sa Kylie určite nesmela. Bolo vôbec možné, aby Takotovci za dva dni koňa takto skrotili?

„Postupujú príliš rýchlo,“ varovala Sára. „Kone by sa nemali preťažovať naraz toľkými novotami. Možno spočiatku pôsobia celkom pokojne a uvoľnene, ale niekedy môžu vybuchnúť. Kde vlastne bude Sugar stáť, keď sa k tebe nasťahuje? Nepovedali ste Peggy, že máte stajňu?“

„Iste,“ horlivo vyhlásila Kylie „Tú vám môžem ukázať. Poďte!“ Viedla Sáru poza dom. V záhrade bola terasa a bazén a za ním kus ohradenej lúky.

„To je pasienok,“ povedala Kylie a otvorila bránku. „A tu je stajňa.“

Stajňa bola zrejme prerobená šopa na náradie vo veľkosti možno dvakrát dva metre s malým oknom.

„Tá je ale dosť malá,“ poznamenala Sára. „Najmä tie dvere. Mali by sa zväčšiť, lebo keď sa bude chcieť zvieru rýchlo dostať von, udrie sa. A tá stajňa poslúži nanajvýš ako prístrešok. Zavrieť ju tam nebudete môcť.“

„Nie?“ sklamane sa spýtala Kylie. „Aké by to bolo sladké, keby stadiaľ mohla pozeráť von.“

„Cez to malé okienko by aj tak nemohla vystrčiť hlavu,“ prísne povedala Sára. „Ak chcete toto použiť ako stajňu, musí kôň voľne vojsť dnu a vyjsť von. A okrem toho budete musieť miesto pred stajňou spevniť. Inak bude v zime prešľapovať

v bahne. A navyše: bude tu tvoj kôň stáť úplne sám? Kone sú stádové zvieratá. Sugar sa tu bude cítiť osamelo.“

„Môj ocko povedal, že jej kúpime králika,“ namietla Kylie.

Sára sa takmer rozosmiala. „Králik nie je pre koňa ideálnym spoločníkom,“ vysvetlila jej. „Lahko naňho stúpi, rozumieš? Ak chceš k nemu postaviť nejaké zviera, do úvahy prichádza aspoň ovca alebo koza. Ale Sugar... ona je mladý kôň, Kylie. Prichádza rovno z divočiny, je zvyknutá na slobodu. A teraz sa má podeliť s králikom o lúku veľkosti uteráka a stajňu, v ktorej sa ťažko dokáže obrátiť? To nemôžeme dopustiť, Kylie. Peggy sa ešte bude musieť s tvojím otcom porozprávať.“

Kylie sa zatvárala smutne. „Nemôžete mi ju zobrať,“ povedala. „Je taká sladká!“

„O tom sa predsa ne bavíme,“ upokojila ju Sára. Medzičasom prišla k záveru, že Kylie nepatrí medzi tie najmúdrejšie dievčatá. Vlastne je to škoda. Pre malú kobyľku si želala takú majiteľku, ktorá by sa o ňu dokázala správne postarať a aspoň trochu školene na nej jazdiť. Kylie ju vnímala skôr ako plyšového medvedíka. „Ide o to, že tvoj otec sa zaviazal, že kôň dostane vhodnú starostlivosť. Aby to splnil, bude potrebné čo-to vylepšiť. Ale dobre, ešte na to máte nejaký čas. Zatiaľ je kôň u Takotovcov. Určite sa nachádza v skupine iných koní, áno?“ Paora a Tuma Takotovci nemali uzatvorené stajne.

Kylie prikývla. „Je s dvomi celkom sladkými staršími kobyľami,“ vysvetľovala.

„No, výborne!“ povedala Sára. „Niekedy nabudúce, keď už Sugar príde sem, sa tu zastavím. Zatiaľ ti s tou malou želim veľa radosti. Čo vravia Takotovci, koľko môže mať rokov? Tri?“

Kylie prikývla. „Už sa na nej dá aj jazdiť,“ povedala.

Podľa Sáry boli Tuma a Paora Takotovci na takého koňa príliš ťažkí. Kylie bola o poznanie ľahšia.

„Príliš na ňu netlačte,“ poprosila ju ešte raz Sára a rozlúčila sa.

Spočiatku jej napadlo, že by malú Silver Bay u Takotovcov vyhľadala, ale potom si to rozmyslela. Spôsob, ako Takotovci držia kone a ako ich trénujú, boli všeobecne známe záležitosti. A že by nejako zvlášť túžila po tom, aby sa opäť stretla s otcom a synom Takotovcami, sa nedá povedať. Radšej ešte zájde k Peggy a porozpráva jej o svojich dojmach. Neprichádzalo do úvahy, aby malú kobyľku Maddockovci držali v záhrade, a vôbec, považovala za múdre pozrieť sa bližšie na Kylie a na jej jazdenie. Rodina zrejme adopciu koňa nedomyslela do konca. Je možné, že pán Maddock sa rozhodol pre divého koňa len z finančných dôvodov.

Sára len dúfala, že v budúcnosti nebude šetriť na zve-rolekárovi, kováčovi a na primeranom výstroji.